

kunstige Traade, som mofommelig nok bleve bundne sammen ved Lovene af 1867 og 1869, nu atter skulle træves op igjen. Jeg antager, at det Eneste, der er Spørgsmaal om ved nærværende Lovforslag, er dette Lovforslags ligefremme Indhold, og der er jeg bange for, at den ærede Landssthingsmand ved forskellige af de af ham fremførte Ytringer maaffee kunde bidrage Noget til at forvirre Opfattelsen af Tingenes virkelige Sammenhæng. Det maa nemlig bemærkes, at det er meget langt fra, at det med nogen Det kan siges, at der af det sjællandske Jernbaneselskab er yttret noget Duffe om at blive frit for den Ordning, som nu engang har fundet Sted ved den Concesssion, der er givet i Henhold til Loven af 1867. Der er aldeles ikke — jeg vil ikke tale om Selskabets Generalforsamling, men det er saa langt fra, at der endog blot fra Selskabets Bestyrelse er yttret noget Duffe om at fritages for Falsterbanen, imod at overtage den nordvestjællandske Jernbane, at det tværtimod kunde være temmelig almindelig bekjendt, at dette Spørgsmaal har været forelagt Bestyrelsen, og at der i denne var saa deelte Meninger om Sagen, at det praktiske Resultat efter alle Regler maatte siges at være en Forkastelse af Forslaget. Hvad der siden den Tid er skeet, er ikke noget som helst Skridt fra Selskabet, men det er et Skridt fra den ærede Indenrigsminister; det er den ærede Indenrigsminister, der har sat Sagen i Bevægelse paany, og som har benyttet den ham tilkommende Myndighed til at forlange Spørgsmaalet afgjort paa en Generalforsamling. Spørgsmaalet er utvivlsomt et saadant, hvorom Meningerne ere meget deelte, og det kan ikke være Meningen at forhandle det her. Men paa samme Tid, som den ærede Indenrigsminister har forlangt Sagen forelagt for en Generalforsamling, har det naturligtvis været ham magtpaaliggende, at det Spørgsmaal, der skulde forelægges, blev forelagt paa en saadan Maade, at det ikke fra første Færd af maatte siges at være dødsdødt, og derfor har den ærede Indenrigsminister med Kjendskab til Situationen tilbuddt at udvirke en saadan Forlængelse som den, hvorom der her er Spørgsmaal. Dersom vi alt-

saa forkaste det Lovforslag, der er indbragt af Indenrigsministeren, saa stiller man sig ikke imod noget som helst Skridt fra Selskabets Side; thi Selskabet har til Dato ikke vort sig — om det er rigtigt eller ikke, indlader jeg mig ikke paa, det vilde være en fuldstændig Misforstaaelse at komme ind paa en Forhandling derom —; men, hvad man gjør, er, at man latterliggjør det af Indenrigsministeren forelagte Spørgsmaal. Det Spørgsmaal, som han har villet forelægge Generalforsamlingen, og med Hensyn til hvis Stilling han har anset det nødvendigt, at en saadan Forlængelse, som der her er Tale om, blev tilbuddt, dette Spørgsmaal bliver et Spørgsmaal, stillet paa Dvantsvits, dersom man her desavouierer Tilbudet. Saaledes er Sagens overmaade simple Stilling. At komme ind paa det, som ligger udenfor, troer jeg vilde føre til Misforstaaelser. Denne Frygt for, at vi skulde gaae Holbæk for nær ved at give to Mars Frist, troer jeg opløser sig i, at man, ved ikke at gjøre det, berøver det enhver Udfigt til at faae en Jernbane; det er Sagens simple Stilling. Alt Andet troer jeg vilde være en Gjenoptagelse af de Forhandlinger, som mofommelig ere komne til et Resultat.

Jessen: Jeg har ingenlunde været uvidende om, at Anlægget af den nordvestjællandske Bane paa ingen Maade laa indenfor det sjællandske Jernbaneselskabs Duffe. Jeg veed, at det ialfald kun har været et yderst betinget Duffe, der i denne Henseende har været fremkaldt, og kun fremkaldt derved, at Selskabet havde Interesse i at komme af med Forpligtelsen til at anlægge og drive den falsterke Bane. I de saa Betragtninger, jeg udtalte, er jeg bestandig gaaet ud fra, at det nordvestjællandske Baneanlæg ikke udfættes for nogen Fare derved, at det sjællandske Jernbaneselskab trak sig tilbage. Jeg vilde ansee det for det Allerykkeligste, om det sjællandske Jernbaneselskab trak sig tilbage, og jeg er fuldt og fast overbevist om, at naar man vil benytte de tilstedeværende Midler, som jo allerede ere indsamlede, ville disse være tilstrækkelige til ved private Kræfter at faae en Bane